

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) K. Č., b) F. H., a c) J. U.**, všichni zastoupeni JUDr. Přemyslem Krausem, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2008, č. j. 30 Ca 188/2006 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2008, č. j. 30 Ca 188/2006 – 31, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou brojí proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž bylo pro vady řízení zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 7. 2006, č. j. KUJI 55846/2006. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí stavebního odboru Městského úřadu Žďár nad Sázavou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 4. 2006, č. j. SÚ/267/05/Ka-StPo, jímž byla povolena stavba „Přístavba administrativní a montážně výrobní budovy a stavební úpravy stávající budovy atx – technická kancelář pro komplexní automatizaci, s. r. o., Nová 486/32, Žďár nad Sázavou...“ (dále jen „stavba“).

[2] Krajský soud napadený rozsudek vydal v této věci již podruhé, a sice po rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2007, sp. zn. 2 As 18/2007, který původní rozsudek krajského soudu zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud se měl v novém rozhodnutí dostačujícím a přesvědčivým způsobem vypořádat se všemi uplatněnými žalobními námitkami a také s navrženými důkazy.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tzn. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu o tom, že porušil ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), v důsledku čehož mělo (s výjimkou žalobce K. Č.) dojít ke zkrácení práv žalobců. Z obsahu kasační stížnosti rovněž vyplývá, že stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], která spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí (viz bod 6 a 7).

[4] Podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Tato povinnost byla podle stěžovatele splněna, a proto nemohlo dojít k reálnému zásahu do procesních práv žalobců. Na předmětnou stavbu bylo vydáno dne 30. 9. 2005, pod č. j. SÚ/267/05/Ka-StPo, stavební povolení, jež bylo k odvolání účastníků řízení pro zjištěné vady rozhodnutím stěžovatele ze dne 23. 1. 2006 zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání a rozhodnutí. V rámci nového projednání stavební úřad po odstranění zjištěných nedostatků vydal formou veřejné vyhlášky dne 21. 3. 2006 opatření, formulované jako „vyrozumění o pokračování řízení“, jímž zároveň poskytl všem účastníkům možnost vyjádřit se k doplněným podkladům, a sice ve lhůtě do 5. 4. 2006. Tato vyhláška byla vyvěšena na úřední desce stavebního úřadu dne 21. 3. 2006 a sejmuta dne 6. 4. 2006. Na úřední desce visela nepřetržitě 17 dnů, zákonná 15 denní lhůta (§ 26 odst. 2 správního řádu) tedy byla dodržena. Stěžovatel má za to, že veřejná vyhláška byla doručena dnem 4. 4. 2006, neboť právní úprava (správní řád) v tomto směru nestanovila žádná bližší pravidla, a proto je třeba za první den lhůty považovat den vyvěšení veřejné vyhlášky, nikoli až den po tomto dnu následující.

[5] Stěžovatel považuje lhůtu k vyjádření uvedenou ve „vyrozumění o pokračování řízení“ (do 5. 4. 2006) za lhůtu pořádkovou, jejíž uplynutí nijak nebránilo tomu, aby žalobce v případě skutečného zájmu využil svého oprávnění kdykoliv, tzn. jak v průběhu vyvěšení písemnosti na úřední desce tak i následně. Tuto lhůtu nepovažuje stěžovatel za definitivní, případná vyjádření, jež by byla podána až po uplynutí této lhůty, by nemohla být odmítnuta. Za podstatnou pro posouzení věci považuje stěžovatel skutečnost, že žalobci J. U. se zákonem předpokládaným způsobem dostalo řádné informace o tom, že v řízení byly doplněny určité podklady, a že může využít svého oprávnění podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. K tomu mu byl po faktické stránce dán dostatečný časový prostor k reakci. Žalobce však v tomto směru nevyvíjel žádné aktivity, a to ani v průběhu odvolacího řízení. Nevyužití procesních práv ze strany žalobce nemůže jít k tíži správního orgánu.

[6] Stěžovatel upozorňuje, že krajský soud přistoupil k výkladu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu zcela rigorózně, bez ohledu na všechny skutkové okolnosti projednávané věci, když bez dalšího přejal argumentaci žalobce, aniž by vyvrátil právní názor, který stěžovatel vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Pouhé konstatování krajského soudu, že termín pro vyjádření (5. 4. 2006) se kryje se dnem doručení písemnosti, a proto účastníci neměli k dispozici lhůtu pro uplatnění svých práv, nestačí podle stěžovatele pro závěr o nezákonnosti rozhodnutí a porušení procesních práv žalobce.

[7] Krajský soud se odmítl podrobně zabývat důležitostmi podkladů doplněných v rámci „pokračovací“ fáze stavebního řízení, jejich významem v řízení, možnými vlivy a dopady na výkon vlastnických práv žalobců apod., přičemž uvedl, že ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu nerozlišuje mezi podklady zásadními a jinými, a proto mají mít účastníci v zásadě možnost

se vyjádřit ke všem podkladům. Stěžovatel má nicméně za to, že pro objektivní hodnocení věci není možné k této otázce přistupovat takto formálně, je třeba se jí podrobně zabývat a vyhodnotit ji. Nikoli každé neseznámení s podklady má totiž za následek hrubé porušení tohoto zákonného ustanovení. Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že v případě doplňovaných podkladů se jednalo podklady, jimiž nebyla měněna předchozí důkazní situace, nevyvolaly žádnou změnu projektové dokumentace, dřívějších stanovisek apod., a proto nemohly nikterak zasáhnout do sféry materiálních práv žalobce.

[8] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobců

[9] Žalobci jsou toho názoru, že postupem stěžovatele bylo porušeno jejich základní procesní právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, neboť jim nebyla dána možnost vyjádřit se v přiměřené lhůtě. Nesouhlasí s právním názorem stěžovatele, podle něhož lhůta pro doručení začala běžet již dnem vyvěšení na úřední desce z důvodu, že správní řád v rozhodném znění nestanovil, že běh 15-denní lhůty pro doručení počíná běžet až následující den po vyvěšení. Ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu totiž zcela jasně vymezuje pravidla pro obecné počítání lhůt ve správním řízení a není důvod, proč by se toto ustanovení nemělo aplikovat i na doručování veřejnou vyhláškou. Nicméně i kdyby bylo možné za den doručení považovat 4. 4. 2006, ani v tomto případě by objektivně nebyla zachována možnost se vyjádřit, neboť účastníci řízení byli veřejnou vyhláškou výslovně upozorněni, že do doplněných podkladů mohou nahlédnout a svá vyjádření uplatnit nejpozději dne 5. 5. 2006. Žalobci v této souvislosti poukazují na ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu, aby účastníkovi řízení vždy poskytl přiměřenou lhůtu k provedení úkonu v řízení.

[10] Za zcela neopodstatněnou považují žalobci argumentaci stěžovatele, že lhůta stanovená veřejnou vyhláškou pro vyjádření účastníků řízení (do 5. 4. 2006) je *vylučně lhůtou formální, pořádkovou, a její uplynutí nikterak nebránilo tomu, aby žalobce v případě skutečného zájmu využil svého oprávnění kdykoliv, a to nejen v průběhu vyvěšení písemnosti na úřední desce*. Žalobci si kladou otázku, proč takové poučení neobsahovalo již samotné „vyrozumění o pokračování v řízení“; takový postup totiž odporuje zásadám předvídatelnosti, přesvědčivosti a otevřenosti.

[11] Za nedůvodné považují žalobci tvrzení stěžovatele o pochybení soudu, pokud nezhodnotil povahu doplněných podkladů ve stavebním řízení. Soud totiž nemohl presumovat, jaké námitky by žalobci vznesli a jaký vliv by takové námitky měly na samotné stavební řízení, když žalobci ani neměli možnost své námitky uplatnit. Doplněné podklady (např. vyjádření jednotlivých správců inženýrských sítí k přeložkám, podklady týkající se požárně bezpečnostního řešení, rozhodnutí dotčeného orgánu státní správy na úseku dopravy, vysvětlující stanovisko správy CHKO Žďárské vrchy) přitom považují za podstatné.

[12] Žalobci se zcela ztotožňují s napadeným rozsudkem krajského soudu a navrhují, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejprve bylo třeba posoudit, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti; k tomu je Nejvyšší správní soud povinen i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). K otázce nepřezkoumatelnosti se zdejší soud již vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[15] Vlastní argumentační část odůvodnění napadeného rozsudku je velmi stručná, nikoli však nesrozumitelná. Skutečnost, že se krajský soud blíže nezabýval jednotlivými podklady, jež byly v rámci „pokračovací“ fáze stavebního řízení doplněny, jejich významem v řízení a jejich možným dopadem do práv účastníků řízení, však již musí Nejvyšší správní soud hodnotit jako natolik významný nedostatek skutkových zjištění, jež způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Tento postup krajský odůvodnil tím, že ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu nerozlišuje mezi podklady zásadními a jinými, a proto mají mít účastníci v zásadě možnost se vyjádřit ke všem podkladům. S tímto dílčím závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud sice ztotožňuje, nicméně jak bude rozvedeno dále, soudy ve správním soudnictví by měly při svém rozhodování zohledňovat nejen zákonnost, resp. nezákonnost jednání účastníků řízení, nýbrž také intenzitu případného porušení zákonnosti a jeho vliv na práva či povinnosti dotčených subjektů.

[16] Právní otázkou, jejíž nesprávné posouzení stěžovatel namítá, je skutečnost, zda v řízení před správním orgánem došlo k porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen *dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit ke jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění*, a dále, zda případné porušení tohoto ustanovení mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[17] V posuzovaném případě není mezi účastníky sporu o tom, že veřejná vyhláška, kterou byli účastníci řízení vyrozuměni, že na základě zrušujícího rozhodnutí stěžovatele je stavební úřad povinen ve věci stavebního povolení k předmětné stavbě vést další řízení, byla vyvěšena dne 21. 3. 2006 na úřední desce stavebního úřadu, z níž byla potom sňata dne 6. 4. 2006. S názorem stěžovatele, že počátek běhu zákonné 15 denní lhůty je třeba počítat ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desku, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Je pravdou, že na rozdíl od nyní platné právní úpravy (podle ustanovení § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *se patnáctým dnem po vyvěšení písemnost považuje za doručenou*, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost zveřejnění písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup, tzn., že prvním dnem lhůty je den následující po dni vyvěšení), správní řád výslovně neurčoval počátek běhu této lhůty. Ustanovení § 26 odst. 2 správního řádu toliko stanovilo, že *doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým*. Poslední den této lhůty je přitom dnem doručení.

[18] Krajský soud při určení začátku a konce 15 denní lhůty, po kterou musí být veřejná vyhláška na úřední desce vyvěšena, aplikoval ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož *se do lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty*. Tento postup je správný, neboť aplikované ustanovení je obecnou právní úpravou počítání času při běhu lhůt v rámci správního řízení, a to jak lhůt zákonných, tak i lhůt stanovených správním úřadem k provedení konkrétního úkonu či splnění určité povinnosti. Do lhůty se nezapočítává den, kdy došlo

ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty. Touto skutečností může být např. převzetí rozhodnutí či doručení písemnosti, ale rovněž vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desku. Prvním dnem lhůty je potom den bezprostředně následující, a to bez ohledu na to, zda se jedná o pracovní den nebo státní svátek. Pokud tedy byla veřejná vyhláška v konkrétním případě na úřední desku vyvěšena dne 21. 3. 2006, k jejímu doručení došlo dne 5. 4. 2006.

[19] Byla-li veřejnou vyhláškou účastníkům řízení stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům v pokračujícím řízení o stavebním povolení, která uplynula dnem 5. 4. 2006, jenž se zároveň shodoval se dnem doručení veřejné vyhlášky, nelze než společně s krajským soudem konstatovat porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož *je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění*. K předmětnému ustanovení správního řádu se vyjádřil např. Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/2004 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>): *„Poskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho zůvěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své vyhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.“* (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, sp. zn. 7 A 112/2002, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

[20] Možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí musí být reálná, což se týká především stanovení přiměřené lhůty pro vyjádření s ohledem na množství a náročnost podkladů. Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 13. 8. 2003, sp. zn. 7 A 198/2000, *„(j)e-li správním orgánem stanovena nepřiměřeně krátká lhůta k nahlédnutí do spisu (§ 23 a § 27 spr. ř.), a v důsledku toho není reálné se v jejím rámci k obsahu spisu náležitě vyjádřit, zejména pro obsaženost a odbornou náročnost věci, jde o porušení procesního práva žalobce seznámit se s důkazy a vyjádřit se k nim (§ 33 odst. 2 spr. ř.)“*. V posuzovaném případě se konec lhůty pro vyjádření shodoval se dnem, kdy došlo k doručení veřejné vyhlášky. Pokud by se tedy účastník řízení seznámil s vyhláškou až v poslední den lhůty, neměl by k vyjádření prakticky lhůtu žádnou. Přestože je možné, aby se účastníci řízení s vyhláškou a následně podklady řízení seznámili již v okamžiku vyvěšení vyhlášky na úřední desku, vždy je třeba počítat s možností, že k tomu může dojít až na konci zákonem stanovené 15 denní lhůty. Tato možnost proto musí být reflektována i ze strany správního orgánu, který je povinen stanovit pro vyjádření lhůtu přiměřenou [§ 27 odst. 1 správního řádu]. Počátek běhu této lhůty přitom nesmí spadat do období před doručením veřejné vyhlášky, tj. před uplynutím zákonné 15 denní lhůty.

[21] Jako ryze účelovou je třeba hodnotit argumentaci stěžovatele, že takto stanovená lhůta byla lhůtou pořádkovou, která vlastně neměla na možnost podat vyjádření ze strany účastníků řízení žádný vliv, a to zvláště při použité formulaci: *„Účastníci řízení mohou do doplněných podkladů rozhodnutí nahlédnout a svá vyjádření uplatnit nejpozději dne 5. 4. 2006 podáním u Městského úřadu Žďár nad Sázavou“*. I pokud by k této lhůtě správní orgán takto přistupoval, jedná se o postup odporující zásadám právní jistoty, resp. předvídatelnosti, neboť legitimní očekávání, které v účastnících řízení nutně muselo stanovení této lhůty vyvolat, totiž že se jedná o lhůtu, po které již k případným vyjádřením nebude přihlédnuto, by nebylo naplněno.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením stěžovatele, že nevyužití procesních práv ze strany žalobce nemůže jít k tíži správního orgánu. V tomto případě však objektivně ze strany správního orgánu nebylo účastníkům řízení v přiměřené lhůtě umožněno, aby právo vyjádřit se k podkladům řízení mohli realizovat. Nejvyšší správní soud tedy shodně s krajským soudem dochází k závěru o porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. Krajský soud potom na základě tohoto závěru rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatele, s čímž se však již Nejvyšší správní soud neztotožňuje, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti závěrů krajského soudu

o tom, že porušení uvedeného zákonného ustanovení skutečně mohlo znamenat zásah do hmotných práv účastníků řízení.

[23] V posuzovaném případě není pochyb o tom, že k porušení zákona ze strany správního orgánu (stavebního úřadu) došlo. Námitku stěžovatele, že krajský soud se měl jednotlivými doplněnými podklady zabývat, však považuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem za předpokladu, že mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V tomto případě se krajský soud žádným způsobem nezabýval důvodností tohoto předpokladu a pouze na základě konstatování nezákonnosti bez bližšího odůvodnění rozhodnutí stěžovatele zrušil.

[24] Pokud krajský soud konstatoval porušení zákona bez toho, aby se důkladně zabýval jednotlivými podklady, u nichž bylo účastníků řízení zkráceno právo se vyjádřit, aniž by posoudil jejich význam a možný dopad do práv účastníků řízení, nerozhodoval na základě řádně zjištěného stavu věci. Při rozhodování v soudním řízení totiž hraje významnou úlohu rovněž zásada proporcionality, neboť v zásadě by se mělo jednat o natolik intenzivní porušení zákona, jež by mohlo být způsobilé do práv žalobců zasáhnout. Jednou z indicií intenzity porušení práv účastníků řízení (žalobců) mohla být např. i skutečnost, že k doplněným podkladům jako takovým nebyly ze strany účastníků řízení vzneseny v odvolání ani v žalobním návrhu žádné konkrétní námitky nebo vyjádření.

[25] Je nicméně třeba důrazně připomenout, že právo účastníků řízení vyjádřit se ke všem podkladům, který má správní orgán pro rozhodnutí k dispozici, není žádným způsobem závislé na předpokladu správního orgánu, zda tyto podklady mohou či nemohou znamenat zásah do práv jednotlivých účastníků řízení. Jak uvedl již krajský soud, ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu mezi podklady pro vydání rozhodnutí nijak nerozlišuje. Prostor pro vyjádření účastníkům řízení je proto bezpodmínečně nutné poskytnout ke všem podkladům. Při přezkumu rozhodnutí správních orgánů však s ohledem na zásadu ekonomie řízení a zejména v zájmu zamezení zbytečným průtahům v řízení, musí být zvažováno nejen porušení zákonných ustanovení, nýbrž také intenzita takového porušení. Nedílnou součástí přezkumného rozhodnutí je přitom dostatečné odůvodnění, z něhož musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[26] Nejvyšší správní soud musí dát za pravdu stěžovateli, že krajský soud prakticky bez dalšího přejal argumentaci žalobce, aniž by vyvrátil právní názor, který stěžovatel vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Zvláště pozoruhodně toto zjištění působí za situace, kdy v prvním rozhodnutí v této věci, jež bylo pro nepřezkoumatelnost zdejším soudem zrušeno (viz rozsudek ze dne 9. 10. 2007, sp. zn. 2 As 18/2007), krajský soud přisvědčil žalovanému (stěžovateli), a sice za použití argumentace, jež byla prostou reprodukcí názorů žalovaného. Již v uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud upozornil krajský soud na to, že „*odůvodnění soudního rozhodnutí představuje kreativní intelektuální činnost, kladoucí vysoké nároky na argumentační schopnosti příslušných soudců*“. Nutno konstatovat, že ani v pořadí druhém rozhodnutí v této věci krajský soud požadavku na kvalitu odůvodnění soudního rozhodnutí nedostál.

[27] Napadený rozsudek krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelným, a proto jej zrušil. Krajský soud je v dalším řízení povinen napravit vady spočívající v nedostatku skutkových zjištění; měl by tedy v rámci nařízeného jednání provést dokazování a na základě toho zhodnotit, zda skutečnost, že účastníků řízení bylo upřeno právo vyjádřit se k jednotlivým podkladům, znamenala natolik podstatné porušení zákona, že mohlo dojít k nezákonnému rozhodnutí o věci samé. Kromě toho odstraní krajský soud i další zjevnou vadu spočívající v tom, že v záhlaví rozsudku je označen a na jeho zkráceném znění je podepsán jako předseda senátu Jan Šanca, v jeho závěru však Petr Kobyłka.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu